

Per **Manel Alonso**

Article publicat a **Diari Gran del Soberanisme**

Títol: «A ritme de blues»

Autor: Artur Álvarez

Música / Poesia

Edita: Audiovisuals de Sarrià

Barcelona, 2015

Blues és un mot anglés que literalment significat blau, però que pren també el significat de tristesa. Com tothom sap, el blues és un gènere musical creat als EUA entre la comunitat afroamericana i que al llarg del segle xx ha evolucionat i ha influït d'una manera notable en altres gèneres musicals posteriors.

El blues ha estat un gènere que tradicionalment al País Valencià s'ha conreat poc, per no dir gens, vull dir entre els músics valencians que canten en valencià. Pot haver aparegut, en algun moment determinat, en el seu repertori com una nota de color, com ara en Carles Pastor, Doctor Dropo, Bajoqueta Rock; o com una pinzellada dins d'alguna cançó. No sé si és perquè aquest és un país atrapat pel tòpic de l'alegria, mentre que el blues, com ja he dit, és aparentment sinònim de tristesa.

Bona part dels músics valencians, les darreres dècades, s'han vist seduïts pel ska, el reggae, el hardcore, la música balcànica, els ritmes llatins, la música electrònica, el hip-hop, que barregen al seu

gust tot conformant el so personal de cada banda.

De colp i volta veure que algú al País Valencià publica un treball discogràfic amb dotze blues, doncs, com a mínim sorprén, i si a més el so del blues servix per a embolcallar els versos de dos clàssics de la poesia escrita durant el segle xx a Castelló de la Plana, com ara Bernat Artola i Miquel Peris i Segarra, la sorpresa ja és majúscula. El disc és A ritme de blues i el seu autor Artur Àlvarez, qui a la tristesa aparent del blues li ha sabut afegir gotes del blau de la nostra Mediterrània.

En A ritme de blues Artur Àlvarez s'ha envoltat d'una bona colla de músics experimentats, però també de cantants amb els quals ens oferix diversos duets.

Àlvarez ha volgut anar més enllà i ha creat amb aquestes cançons un espectacle amb el qual pretén recórrer el país alhora que fa créixer el treball, afegint-li nous temes de diversos poetes valencians contemporanis, la qual cosa, si les circumstàncies li són propícies, podria donar pas a un segon disc. Artur Àlvarez i els seus amics, entre els quals trobem el seu fill Carlos, que s'ha encarregat dels arranjaments, el baixos Diego Barberà i David Mascaró, el guitarra Àngel Belinchón, amb qui fa un duet amb els temes que obrin i tanquen el disc, Mai sabré i Flor vermella, el bateria Sergi Bisbal, l'harmonica Ferran Bosch amb qui fa un duet en el tema A l'altra pinyol, el saxo Juanjo Carratalà, Paco Ibáñez a la guitarra acústica, Carlos Colom a les escombretes, Sara García a la flauta travessera, FJ Silvestre a la guitarra elèctrica i acústica i amb qui també participa en un duet en el tema La clau, Joan Villalonga, del grup TanStuPits, al piano i al hammond i qui amb la seua veu personal fa un duet amb Artur en el tema Presoners, músics als quals s'afegixen les veus de Muntsa en el tema Xiula el vent i Ferran Bellido En la nit quieta, tots junts, s'ha de reconèixer que han fet un treball magnífic. Han sabut seleccionar i acoblar a la música els dotze poemes de Peris i Segarra i d'Artola, l'obra dels quals aparentment està tan allunyada de l'univers blues nord-americana. Els arranjaments musicals, la interpretació instrumental, la producció han estat molt correctes. No ens trobem davant d'uns joves músics diletants, cadascun d'ells té una llarga trajectòria i passió pel gènere que interpreta.

A ritme de blues és un treball que no deixa indiferent ningú, a contracorrent, amb una gran capacitat de seducció des de la qualitat. Un disc capaç de crear-li a aquell que el sent una atmosfera que l'embolcalla i el fa moure atrapat pel seu ritme.

M'ha interessat descobrir com Artur Àlvarez i els seus amics han sabut dotar cada tema d'una gran personalitat, sense perdre de vista en cap moment el conjunt, un conjunt ric en textures i en tasts sonors.

Artur Àlvarez, músic i poeta incombustible, veterà treballador, ha fet una aposta arriscada i jo crec que guanyadora (encara que perda fins i tot la samarreta), perquè en realitat qui ha acabat guanyant

som nosaltres que podem gaudir d'un treball musical amb una gran força lírica.